

## LÁ THƯ MỤC VỤ



Lâu nay chuyện ngập lụt tại Tp HCM tôi chỉ được xem trên video clip, nhưng trận lụt hôm thứ ba 27/9 vừa qua chính tôi là nạn nhân và là người chứng kiến tận mắt và cảm thấy tận thân mình trận lụt chỉ vì một cơn mưa lớn kéo dài hơn tiếng đồng hồ. Toàn thành phố thành hồ chứa nước.

Đứa cháu gái con bà chị kể tôi sống ở Tân Hương, nhân tiện có tôi và mẹ cháu bên New Zealand cũng như bác Ba và một người bác họ nữa bên Mỹ về, nên mời mọi người ăn cơm chiều ở nhà cháu. Cả ngày hôm ấy trời đẹp, và đường phố xe cộ chen chúc dành giết nhau từng mét đường như mọi ngày. Tôi và mẹ cháu lúc đó đang ở nhà anh của cháu cách đó gần hai cây số mà bình thường chỉ chạy xe khoảng vài phút là tới, nên không cần vội vã chuẩn bị đi sớm làm gì. Hẹn ăn cơm là 6 giờ nên khoảng 4 giờ 30 tôi đi tắm. Trong khi tắm thì nghe tiếng mưa đổ ào ào bên ngoài. Tôi không quan tâm lắm vì mưa hay nắng là chuyện bình thường nhất là ‘Sài Gòn mưa rồi chợt nắng’. Nhưng đến lúc chuẩn bị đi thì đứa cháu trai, chủ nhà nơi tôi và mọi người đang ở, chạy xe gần máy về ướt như chuột lột và nói đường ngập nặng quá nên cháu không mang xe hơi về đón được vì sợ hỏng xe. Mọi người bàn với nhau gọi taxi loại xe 7 chỗ, gầm xe cao, đi cho chắc ăn.

Con đường trước nhà không ngập nhưng khi xe chạy ra đường chính bên ngoài thì xe cộ đi lại như đi trong sông, càng hướng về phía nhà mình phải tới thì nước càng ngập cao. Người thì lội bộ giữa đường, kẻ thì dắt xe gần máy đi ngược chiều, cùng chiều, bên phải, bên trái ở những ngã tư lóp ngóp đi lại như những bóng ma. Xe hơi thì cũng chen nhau di chuyển giữa những đoàn người và xe này. Một lúc sau tôi cảm thấy chân mình lạnh lạnh, vì tôi chỉ đi dép chứ không dám mang giày, mới biết nước đã ngập tới sàn xe. Mọi người nín thở vì ai cũng sợ nếu xe chết máy lúc đó thì không biết làm sao mà thoát ra được vì chung quanh toàn nước là nước. Cũng may sau gần một giờ vật lộn với nước, tài xế taxi cũng đưa chúng tôi đến nơi bình an, dù đoạn đường chỉ gần hai cây số. Thật hù vía.

Hôm sau tôi đọc trên mạng bài viết của một ông tiến sĩ nói rằng sở dĩ càng chống thì thành phố càng ngập nặng vì người dân không muốn cộng tác trong việc chống ngập bởi họ mất lòng tin. Ông tiến sĩ này cũng như hàng đồng tiền sĩ khác ở Việt Nam chỉ toàn nói chuyện huê vốn, vì đâu phải bây giờ người ta mới bị khủng hoảng niềm tin vào sự ‘lãnh đạo tối tăm’ của đảng, mà từ trước đến giờ lòng tin của dân chưa bao giờ gờ gớm nơi sự lãnh đạo của đảng như câu về “Mất mùa là tại thiên tai. Được mùa là tại thiên tài đảng ta.” Tin sao nổi khi dự án thoát nước càng đổ tiền vào thì nước càng bị chặn lại, nên ‘Hòn Ngọc Viễn Đông’ bây giờ trở thành ‘Hòn ngập khắp nơi’.

Bài Phúc Âm của Chúa Nhật tuần này cũng nói về niềm tin. Đối với nhiều người tin là tin vào cái có thể tin được. Nhìn thấy mới tin. Nhưng đức tin không chỉ là tin vào cái có thể tin được mà còn là tin vào ai và tin thế nào. Do đó sự hiểu biết về cái chúng ta gọi là đức tin sẽ cho chúng ta biết về mối tương quan của chúng ta với Chúa ra sao. Nếu chúng ta chỉ tin những gì chúng ta có thể thấy nhãn tiền như xin Chúa điều gì cũng thấy Chúa ban cho điều đó thì dĩ nhiên chúng ta thấy Chúa quyền năng quá xá. Chúa là ‘number one’. Nhưng nếu xin hoài mà chẳng thấy Chúa ban cho thì đức tin hầu như vút hết. Chúa là ‘number ten’. Tin như thế là chúng ta giảm lược tương quan của chúng ta với Chúa như tương quan ‘hòn đất ném đi hòn chì ném lại’, hay đúng hơn là chúng ta muốn Chúa thỏa mãn mọi nhu cầu hay ước muốn của chúng ta bất cứ lúc nào chúng ta cần, vì chúng ta nghĩ rằng mình đương nhiên sẽ được cái mình xin vì là con cái trong nhà.

Đức tin thật là biết đặt trọn niềm tín thác vào Chúa ngay cả lúc chúng ta nghĩ rằng Chúa không hiện diện. Tin như thế chúng ta sẽ thiết lập được đức tin với một **nội dung** “*tin vào điều gì*” và một **đối tượng** “*tin vào ai*”. Tóm lại, tin như thế là tin vào chính Thiên Chúa vì Ngài vừa là nội dung vừa là đối tượng của đức tin của chúng ta. Nhưng thách đố lớn nhất của chúng ta là làm thế nào để vững tin trước những dữ kiện có vẻ rõ ràng là hình như Chúa không hiện hữu.

Có nhiều người trong chúng ta khi gặp thử thách cam go, hay gặp hoàn cảnh éo le, thường thốt lên rằng tôi mất đức tin. Nói như thế chẳng khác gì nói tôi mất chìa khóa hay tôi mất cái ví tiền vậy. Thực ra đức tin của chúng ta không thể nào mất được, mà trong hoàn cảnh đó chúng ta chỉ đang vật lộn để cho đức tin đeo gọt đời mình cho phù hợp với thánh ý của Chúa thôi. Trong ánh sáng Tin Mừng, với lời cầu xin của các tông đồ “*Xin Thầy ban thêm lòng tin cho chúng con*” (Luca 17:5), chúng ta cùng cầu xin Chúa ban cho chúng ta hồng ân được biết làm thế nào để đời chúng ta càng ngày càng được định hướng bởi sự tín thác vào sự quan phòng của Thiên Chúa, vì chính Ngài mới biết điều gì tốt nhất cho con cái mình.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh